

ဆုမြတ်မွန်မွန်

မထင်ရက်စရာ

အခန်း (၁)

"ဩကာသ ... ဩကာသ ... ဩကာသ ... ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ တစ်ပါးပါးသောကံတို့ ဖြင့် ပြစ်မှားမိသည် ရှိသော် ..."

သူနားထဲသို့ တိုးဝင်လာသော အမေ့ရဲ့ ဘုရားရှိခိုးသံအကျယ်ကြီးကြောင့် မနက်ငါးနာရီထိုးပြီဆိုတာကို သိလိုက်ရသော်လည်း သူက အိပ်ရာမှ မထဖြစ်သေးပါ။ အမေ့ရဲ့ စည်းချက်ကျနေသော ဘုရားရှိခိုးသံကို နားထောင်ရင်း နိုးတစ်ဝက်၊ အိပ်တစ်ဝက်ဖြင့် မွေးတေးတေး မှိန်းနေ၊ နှပ်နေရသော အရသာကို သူက အင်မတန်မက်မောလှသည်။ ။ အမေက ဘုရားမရှိခိုးခင် ထမင်းအိုး တည်ခဲ့ကာ၊ အမေ ဘုရားရှိခိုးပြီးတာနဲ့ ထမင်းအိုးပွက်တာနဲ့ အံကိုက်ဖြစ်ပြီး သူ့အတွက် ထမင်းကြော်ပြီးလျှင် လာနှိုးတော့မှာ ကို သူက ကြိုသိနေသည်။ ။

အဲဒီအခါကျမှ သူက အိပ်ရာက လူးလဲထ၊ မျက်နှာသစ် သွားတိုက် တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းရေးကိစ္စ ပြီးတာနှင့် အမေနဲ့ အတူတူ နံနက်ခင်းစာကို စားသည်။ ။ ပြီးလျှင် တစ်နေ့တာအတွက် သူ့လုပ်ငန်းခွင်ကို စတင်ပြီ ဖြစ်သည်။ ။ အမေ့ရဲ့ ဘုရားရှိသံကျယ်ကျယ်သည် အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေသော သူ့ရဲ့ အာရုံထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း ဝါးသွားကာ ဘယ်လိုလုပ် ပြန်အိပ်ပျော်သွားသလဲတော့ မပြောတတ်။ သူတင်ပါးကို ပုတ်နှိုးသော အမေ့ရဲ့ အသံကြားတော့မှ ပင် ပြန်နှိုးလာတော့သည်။ ။

"ဟဲ့ ... သား ထတော့လေ၊ ထတော့၊ ငါးနာရီခွဲတော့မယ်"

"ဟုတ် ... အမေ။ ထပြီ ... ထပြီ"

သူက အိပ်ရာထဲမှ လူးလို့မ့်ထလိုက်လျှင် အမေက ထုံးစံအတိုင်း ခြင်ထောင်ကိုတင်ပေးကာ စောင်ခေါက် ပေးသည်။ ။ ပြီးတော့မှ မျက်နှာသစ်သွားတိုက်ကာ မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ စားပွဲပေါ်တွင် အမေ့လက်ရာ ပဲပြုတ်ထမင်းကြော်က အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် အမေကိုယ်တိုင် အချိုခြောက်ကို နှပ်ဖျော် ထားသော လက်ဖက်ရည်တိုင်ကီခွက် တစ်ခွက်တို့ က ရှိနေသည်။ ။ သူက ထမင်းကြော်ကို ဇွန်းနဲ့ တစ်ချက် မွှေကာ ...

"အမေ ... မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ ထမင်းကြော်ကို ကြာညို့နဲ့ ဝက်အူချောင်းနဲ့ ကြော်ဗျာ"

"အေးပါ ... စားချင်ရင်ကြော်ပေးပါ့မယ်၊ နေ့ခင်းရော ထမင်းပြန်စားဦးမှာ လား သား"

သူ့အမေက ထမင်းကြော်ကို အားရပါးရလွေးနေသော သားဖြစ်သူအား ကြင်နာစွာကြည့်လျက် မေးသည်။ ။ ဒီလောကကြီးထဲတွင် ပြေးကြည့်တော့မှ သူတို့ သားအမိနှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိခြင်းဖြစ်လေရာ သူ့အမေက သူ့ကို အလွန်အင်မတန် တွယ်တာသည်။ ။ အရင်ကတော့ သူ့အဖေ ရှိခဲ့သေးသော်လည်း အဖေဆုံး သွားသည် မှာ နှစ်နှစ်လောက်ပဲရှိသေးသည်။ ။ အဖေသည် အစာအိမ်သွေးကြောပေါက်ပြီး ရုတ်တရက်ဆုံးပါး သွားခြင်းဖြစ်လေရာ အဖေဆုံးသွားခြင်းကြောင့် သူ့ရဲ့ မျှော်လင့်စိတ်ကူးတွေလည်း အားလုံးပြိုကွဲပျက်စီးခဲ့ရ သည်။ ။

သူ့အဖေက Taxi မောင်းသည့် အလုပ်ဖြင့် မိသားစုစားဝတ်နေရေးကို ဦးဆောင် ဖြေရှင်းနေသူဖြစ်သည်။ ။ သားအမိသုံးယောက်တည်းသာ

ရှိသော သူတို့ မိသားစုဘဝလေးသည် မပြည့်စုံတောင် သိပ်အကျပ်အတည်းကြီး မဟုတ်ခဲ့။ အဖေကလည်း ရိုးရိုးသားသားနှင့် ကြိုးစားရှာဖွေသလို အမေကလည်း စစ်စစ်စီစီ တိုင်းထွာသုံးစွဲတသည် ။ သူကလည်း ရည်မှန်းချက်တစ်ခုဖြင့် ကျောင်းစာကိုသာ ကြိုးစားသင်ယူခဲ့သည် မို့ သူတို့ မိသားစုဘဝ ကလေးက အားလုံးစိုစိုပြည်ပြည်ပင်။ သူက ဆယ်တန်းအောင်တော့ GTC တက်ကာ ကျောင်းပြီးသွားလျှင်တော့ သင်္ဘောလိုက်ချင်သည် ဟု အဖေ့ကို ပူဆာထားလေရာ အဖေကလည်း မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေးမည် ဟု သူ့ကို ပြောထားပြီးသား။

သူ သင်္ဘောလိုက်ချင်တယ်ဆိုတာလည်း မိဘကို ထက်ပြည့်ပြည့်စုံစုံထားကာ လုပ်ကျွေးချင်သော ဆန္ဒကြောင့် ဖြစ်လေရာ မိဘတွေကလည်း သူ့ဆန္ဒကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား ဖြစ်သည် ။ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားကြမည်ဟု စဉ်းစားမျှော်လင့်ထားတုန်း သူစာမေးပွဲဖြေအပြီး နှစ်လလောက်မှာ ပင် သူ့အဖေက ရုတ်တရက်ကြီး ဆုံးပါးသွားခြင်းဖြစ်လေရာ သူ သင်္ဘောတက်ဖို့ ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်တော့။

သူ့အမေကတော့ သူ့အဖေ Taxi ဆွဲနေသည့် ကားလေးကိုရောင်းကာ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့ ပြော သော်လည်း သူက အစိုးမရသော သေခြင်းတရားကို ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်သွားကာ သူ့အမေကို ခွဲသွားဖို့ လည်း မစဉ်းစားတော့ပါ။ တခြားဘာအလုပ်မှ လဲ ထွေထွေထူးထူးလုပ်ဖို့ ထပ်မစဉ်းစားတော့ဘဲ လောလောဆယ် အဆင်ပြေနေသည့် သူ့အဖေရဲ့ အမွေ Taxi ကားလေးကိုသာ တက်မောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ဖြစ်သည် ။

သူက လူငယ်လည်း လူငယ်ဖြစ်ကာ၊ အပင်ပန်းလည်း ခံနိုင်၊ အကွ

ကံလည်း မြင်တတ်သောကြောင့် သူ့အဖေဆွေတုန်းကထက်တောင် ဝင်
ငွေပိုရသေးသည်။ သူကလည်း အသောက်အစား အသုံးအဖြုန်း သိပ်မ
ရှိသူမို့ သူတို့ သားအမိနှစ်ယောက်မှာ အေးအေးဆေးဆေး ဖူဖူလုံလုံရှိသ
ည် ဟု ပြော၍ ရပါမည်။ ဒါကြောင့် သူ့အမေက စားတဲ့ သောက်တဲ့ ဘ
က်မှာ တော့ မချွေတာချေ။

သူကြိုက်သော အစားအသောက်လေးများကို နေ့ညမနက် ဖွယ်ဖွယ်
ရာရာ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး တတ်သည်။ ။

"အင်း ... ဝေးတဲ့ ဘက်တွေ ပါမသွားရင်တော့ လာစားဖြစ်မယ်နဲ့ တူ
တယ်၊ နည်းနည်းနောက်ကျသွား ရင်တော့ ပြန်မစားတော့ဘူး အမေရာ
...

အမေ ဘာချက်မလို့ လဲ"

"ဝက်သားနဲ့ တညင်းသီးနဲ့ နှပ်မလို့ ။ မနေ့က ငါးကြော်လေးလည်း
ရှိသေးတော့လေ။ အဲဒါနဲ့ ချဉ်ပေါင်ချဉ်ရည်ဟင်းလေးနဲ့ ပေါ့"

"အားပါး ... ကြားတာနဲ့ တင် စားချင် လာပြီ၊ အင်း ... နှပ်ချင်နှပ်
လေ၊ မနက်ဖြန်တော့ ညစာဟင်းကို လျှော့ချက်အမေရာ၊ သားမြို့ထဲက
ကြေးအိုးဝယ်ခဲ့မယ်၊ အမေလည်း ကြေးအိုး မသောက်ရတာ ကြာပြီမဟု
တ်လား"

"အေး အေး ... ဟုတ်တယ်သား၊ ကြေးအိုးလေး သောက်ရရင်ကော
င်းမယ်"

"သောက်ရမယ် ... သောက်ရမယ်၊ ကဲ ... အဲဒါဆို ဒီနေ့အမေ ဝက်
သားနှပ်မှာ ဆိုရင်လည်း နှပ်ထား။ သား အဆင်ပြေရင်လည်း ပြန်လာ
စားမယ် ...

သန်လျင်တို့ ဘာတို့ ဘက်တွေ ပါသွားရင်တော့ အဆင်ပြေသလိုပေါ့
အမေရာ၊ ဆယ်နှစ်နာရီလောက်ဆို သားကို စောင့်မနေနဲ့ တော့ စားနှင့်
တော့"

"အေးပါ သားရယ်၊ အမေဆာရင်တော့ စားပါ့မယ်။ ကဲ ...ကဲ ...သား
၊ အဝေးပြေးကွင်းကို သွားမှာ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် အမေ၊ ကဲ ... သား လစ်ပြီ"

"အေး ... အေး ဂရုစိုက်မောင်းသွား သားလေး"

သူက အမေ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကာ အိမ်ရှေ့မှာ ထိုးရပ်ထား
သော ကားလေးပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ သူကတော့ ခေ
တ်လူငယ်ပီပီ ကားမှာ သပြေပန်းထိုးတာ စံပယ်ပန်းချိတ်တာတွေ ဝါသ
နာမပါပါ။ ကောင်းတာလုပ်လျှင် ကောင်းတာဖြစ်မည်၊ စိတ်ကောင်း စေ
တနာသည် သာ ကုသိုလ်ကံတို့ ရဲ့ အကျိုးပေးဟု လက်ခံထားသည့် အ
တိုင်း ဘဝကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနဲ့ လေးနက်စွာ ဖြတ်သန်းနေထိုင်သူဖြစ်သ
ည်။ သူ့ဘဝကို ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ ဟူသော လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ သာ အ
ရင်းတည်ထားတာ ဖြစ်ပါသည်။

သူက နံနက်စောစောမှာ လန်းဆန်းနေသောစိတ်ဖြင့် အောင်မင်္ဂလာ
အပြေးကားကွင်းသို့ ဦးတည်ကာ မောင်းလာခဲ့သ နံနက်စောစောမှာ မြို့
ပြင်ကို ဦးတည်ပြီး မောင်းရသူမို့ ရှင်းလင်းစွာ မောင်းနှင် ခွင့်ရနေသည်
။ နံနက်ငါးနာရီနှင့် ခုနစ်နာရီကြားမှာ ရန်ကုန်-မန္တလေး Express အဝေး
ပြေးကားကြီးတွေ ဆိုက်ချိန်မို့ သူ့ရဲ့ တစ်နေ့တာ အစီအစဉ်ကို အဲဒီမှာ စ
ဖွင့်တာဖြစ်သည်။

အဲဒီကိုသွားလျှင် ခရီးသည် မရမှာ တော့ မပူရ။ တစ်ယောက်တည်း
သမားတွေကို လိုက်စုနိုင်လျှင် ကိုယ့် အတွက် တွက်ခြေတော်တော်ကိုက်

တတ်သည်။ သူက မနက်ငါးနာရီမှာ စတင်ထုတ်လွှင့်သော မန္တလေး FM ၏ တေးသံသားလေးကို နားထောင်ကာ အဝေးပြေးကားကွင်းသို့ ခပ်သွက်သွက် မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

သူ ရောက်သွားသောအခါ Express နှစ်စင်းလောက်က ဝင်ကာစပဲရှိသေးသည်။ ခရီးသည် တွေတောင် ကားပေါ်က သေချာမဆင်းရသေး။ သူက ကားကို လွတ်ရာနေရာမှာ ထိုးထားလိုက်ရင်း သူ့ပါတနာ ကောင်လေးကို ရှာဖွေလိုက်သည်။ ခရီးသည် တွေရဲ့ ဝန်စည်စလယ်တွေကို ကူညီသယ်ဆောင်ပေးသော လေးဟာ သူ့အတွက် ခရီးသည် ရှာပေးသော လေးလည်း ဖြစ်သေး၏။ ပြီးတော့မှ သူက ကောင်လေးကို မုန့်ဖိုးလေး ဘာလေးပြန်ပေး။

"အစ်ကို ... အစ်ကို"

"ဪ ... အေး၊ ငါက မင်းကိုရှာနေတာ"

"ဒီမှာ ... ဒီအစ်မက လှည်းတန်းတဲ့ အစ်ကို"

"ဪ ... လှည်းတန်း၊ အေး ... ရတယ်လေ၊ မင်းတယ်လောက်ပြောထားလဲ"

"ငါးထောင် အစ်ကို"

"အေး ... ညီမ၊ ငါးထောင်လေ လှည်းတန်းကို"

သူ့ ပါတနာ ခေါ်ထားပေးသော ကောင်မလေးမှာ သူနှင့် မတိမ်းမယိမ်း ဖြစ်သော်လည်း သူကတော့ တော်တန်ရုံဆို ညီမဟုတ်ခေါ်လိုက်တာပဲများ သည်။ မိန်းကလေးတွေက သူတို့ ကို အစ်မတို့ အန်တီတို့ ခေါ်လျှင် တော်တန်ရုံ သိပ်မကြိုက်တတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကောင်မလေးက ငါးထောင်ဟူသော ဈေးကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်း

စားနေသည် ။ ပုံစံကြည့်ရတာတော့ တောကတက်လာတဲ့ ပုံတော့ မဟုတ်ပါ။ ဒီခေတ် မိန်းကလေးတို့ ၏ ခရီးသွားစတိုင်အတိုင်း ဂျင်း(နံ)ဘောင်းဘီ အရှည်ကို ခေါင်းစွပ်စပို့ရှပ်လက်ရှည်တစ် ထည်နှင့် ပေါ့ပါးလုံခြုံစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည် ။

ဘေးမှာ က လတ်ဂေ့ချုံကြီးတစ်လုံးနှင့် ပလတ်စတစ်ခြင်းတောင်းကြီးတစ်ခုကို ချထားကာ သူ့ကို ခပ်တည်တည်ကြည့်က် ...

"နှစ်ထောင့်ငါးရာ ထားလိုက်"

သူက ဟက်ခနဲ ရယ်ချင်သွားသည် ။ ခေါက်ချိုးဆစ်သော ထုံးစံကို ဘယ်သူကများ တီထွင်သွားခဲ့သလဲ တော့ မသိပါ။ ကောင်မလေးက တော့ အရေးပေါ်ရိုက်လာဟန်တူသော ခရီးသွားလက်ချာတွေအတိုင်း ခေါက်ချိုးဆစ်နေပြီ။

"ညီမ တစ်ယောက်တည်းလား၊ တစ်ယောက်တည်း အိတ်တစ်လုံး ခြင်းတစ်ခြင်း၊ ဟုတ်ပြီ ... လေးထောင့်ငါးရာတော့ ပေးလိုက်၊ ဟုတ်ပြီ လား"

"အို ... မပေးပါဘူး၊ နှစ်ထောင့်ငါးရာပဲ ပေးမှာ "

"ဟာ ... နှစ်ထောင့်ငါးရာတော့ မရပါဘူး ညီမရယ်၊ ဆီဖိုးနဲ့ ကိုက်တောင်မကိုက်ဘူး။

"ဘာဆီဖိုးလဲ၊ ရှင့်ကား စီအန်ဂျီ မဟုတ်ဘူး လား"

သူက ကောင်မလေးရဲ့ စကားကြောင့် ရယ်ချင်သွားကာ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားရသည် ။ မျက်နှာကြီးကြီးနှင့် ပါးအနည်းငယ်ဖောင်းချင်သော ကောင်မလေးဟာ မန္တလေးသူအစစ်လား မစစ်လားတော့ မသိ။ အသား

လေး ကတော့ ဖြူရှာသည်။ ။

"ကဲပါ ... စီအန်ဂျီဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ်ပါ ညီမရယ်၊ နှစ်ထောင့်ငါးရာ တော့ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မရပါဘူး၊ ခေါက်ချိုးဆစ်တဲ့ ဒီဇိုင်းတွေက လွန်ခဲ့ တဲ့ နှစ်၊နှစ်ဆယ်လောက်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီ ...

ညီမ ရန်ကုန်မရောက်တာ ကြာပြီနဲ့ တူတယ်"

သူက အဲဒီလို ပြောလိုက်လျှင် သူမက ရှူးရှူးရှဲရှဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။

နှုတ်ခမ်းတွေကလည်း ရှေ့ကို တစ်တောင်လောက် ထွက်လာသည်။ ။

"ဘာမှ မဆိုင်တာတွေ လာပြောမနေနဲ့ ၊ ကဲ ... သုံးထောင်ပေးမယ်၊ ရလား မရဘူးလား၊ ဒါပဲပြော"

"အေးပါ ... ကဲ ... လျှော့ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ တက် ... တက်၊ ဝင်းမြင့် သူ့အထုပ်တွေ တင်ပေးလိုက်၊ ညီမ ကားပေါ်ကစောင့်၊ ခဏလေးပဲ"

"ဘာခဏလေးလဲ ထွက်တော့လေ၊ လူစောင့်ဦးမှာ ဆို မလိုက်ဘူး နော်"

"ဪ ... ကားမှာ က ညီမတစ်ယောက်တည်းလေ၊ အစ်ကိုက နောက်ထပ် နှစ်ယောက်လောက်တော့ တင်လို့ ရသေးတယ် ...

လမ်းသင့်တဲ့ လူမှ တင်မှာ ပါ၊ ဒါမှ လည်း အစ်ကိုတို့ ကိုက်မှာ ပေါ့၊ ခဏလေးပါ ညီမရဲ့ ၊ အကြာကြီး မစောင့်ရပါဘူး"

"အာ ... ဘာလဲ၊ ရှင့်ကားကို ကျွန်မက ငှားထားပြီးပြီလေ။ ရှင့် ကျေ နပ်တဲ့ ဈေးကို ပေးပြီးပြီပဲ ဘာကိစ္စ လူထပ်တင်ရမှာ လဲ ...

"ဪ ... ခက်တာပဲဗျာ၊ အစ်ကိုတို့ ကလည်း ဒီလိုသွားမှ ကိုက်တာ လေ ညီမရဲ့ ၊ ဒီကားကွင်းကနေ ညီမ သွားချင်တဲ့ လှည်းတန်းအထိ သုံး

ထောင်နဲ့ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုလုပ် ကိုက်မှာ လဲ...

သုံးယောက်လောက်တင်မှ ကိုက်တာပေါ့၊ လမ်းသင့်တဲ့ လူတွေကိုပဲ တင်တာလေကွာ၊ တောင်တစ်လမ်း မြောက်တစ်လမ်းတော့ မတင်ပါဘူး ...

ကျွတ် ... သူ့ကို ရှင်းပြနေရတာနဲ့ ပဲ လူတွေတောင်လွတ်ကုန်ပြီ"

သူက ပြောလည်း ပြော၊ ခရီးသည် ထပ်ခေါ်ဖို့ ရာအတွက် လှည့်အထွက်မှာ ပဲ သူမက သူ့အင်္ကျီစကို လှမ်းဆွဲထားလျှင်သူ့မှာ တော်တော်စိတ်ပျက် စိတ်အိုက်သွားရသည် ။ စောစောစီးစီး ဘယ်လိုဟာမျိုးနဲ့ လာတွေ့နေမှန်းကို မသိချေ။

"ကျွတ် ... ဘာလဲကွာ၊ ပြဿနာကလည်း ရှာလိုက်တာ"

"ဒီမယ် ... ကားကို အခုထွက်ပေးတော့၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ မစောင့်နိုင်ဘူး၊ ခရီးသည် တွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တစ်မြို့လုံးပတ်ပို့နေမှာ ကိုလည်း တန်အောင်လိုက်စီးပြီး စိတ်မရှည်ဘူး"

"ဟား ... ပြဿနာပါလား၊ ဒီမှာ မကိုက် ..."

"ရှင် ကြိုက်သလောက်တောင်း။ ကားကို အခုထွက်ပေး"

သူမစကားသံမာမာက သူ့စကားမဆုံးခင် ဖြတ်ထွက်လာလျှင် သူက ဒေါသနည်းနည်းတော့ ထွက်သွားသည် ။ သူမကလည်း မျက်နှာကြောကို လုံးဝမလျှော့ပါ။ မေးတစ်ချက်ကိုတောင် ပင့်တင်လိုက် သေးလျက်...

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင် မကိုက်ဘူးဆိုရင် ကိုက်လောက်တဲ့ အထိ တောင်းပေါ့၊ ကျွန်မ သွားချင်တဲ့ နေရာ ကို မြန်မြန်ရောက်ချင်တာ ကျွန်မ ဆန္ဒပဲ ...

ကဲ ... ပြော၊ ဖြစ်မလား"

သူက စိတ်တိုလာသော်လည်း မိန်းကလေးနှင့် ပြိုင်မပြောချင်သဖြင့် စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်သည်။ ။ စောစောစီးစီး ဒေါသလည်း မထွက်ချင်တော့ပါ။ သူမ သွားလိုသည့် လှည်းတန်းဆိုတာကလည်း သူထွက်လာ ခဲ့သော သူ့အိမ်ရှိသည့် အပိုင်းဖြစ်သည်။ ။

"ကဲ ... တက် ...တက်၊ တက်တော့ အစ်မ၊ သိပ်မပြောချင်တော့ဘူး။ အဲဒါ လှည်းတန်းအထိ တစ်သောင်းပဲ"

"ရတယ် ... ရှင်သာ မောင်းတော့"

သူက တတ်လည်း တတ်နိုင်လွန်းသော ကောင်မလေးကို စိတ်ကုန်စွာဖြင့် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ကားပေါ်သို့တက်ကာ ကားတံခါးကို ချိုင်းခနဲမြည်အောင် ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။ ။ မရွေ့ချောက နောက်ခန်းကနေ ခပ်မိန့်မိန့်ကြီး ဝင်ထိုင်သည်။ ။ သူက အဲဒီပုံစံကို နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် မဲ့ရွဲ့မိကာ ကားကို ဆောင့်ထွက်လိုက်သည်။ ။ ဆောင့်ထွက်လိုက်သောကြောင့် သူမက ဟန်ချက်ပျက်သွားကာ မိန့်မိန့်ကြီးပုံစံကနေ ရှေ့သို့ငိုက်ဆင်းသွားသည်။ ။ သူက အဲဒီမြင်ကွင်းကို နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ ကြည့်ကာ သဘောကျစွာဖြင့် တစ်ချက်ပြုံးမိသည်။ ။ သူမက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမော့လာကာ ...

"ဒီမှာ ... ကားကို ညင်ညင်သာသာ မောင်းပါ၊ အကြမ်းပတမ်း မလုပ်ပါနဲ့ "

"မင်းပဲ အရေးကြီးတယ်ဆို၊ နေပါဦး ... လှည်းတန်းက ဘယ်နေရာလဲ၊ ဘယ်လမ်းလဲ"

"သုခနဒီလမ်း၊ အိမ်နံပါတ်(၁၆)၊ အဲဒီရှေ့မှာ ရပ်ပေး"

သူက စိတ်ထဲမှ ဪခဲနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သုခနဒီလမ်းက အိမ်နံပါ
တိ(၁၆)ကို သူသိပါသည်။ သိဆို အဲဒီခြံဝင်းကလေးက အဆောင်ဖွင့်
ထားတာ ဖြစ်သည်။ အဆောင်နာမည်ကလည်း သုခနဒီအဆောင်ပဲ ဖြစ်
ကာ သူ့ကားနှင့် အဲဒီအဆောင်ကို သွားမည့် မိန်းကလေး သုံးလေးယောက်
လောက်ကို ပို့ပေးဖူး၍ ဖြစ်သည်။

သူ့အိမ်ကတော့ အဲဒီလမ်းနှင့် တစ်လမ်းကျော်မှာ ရှိသည်။ သူတို့ လ
မ်းထဲမှာ တော့ ထမင်းဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ စတိုးဆိုင်၊
စာအုပ်အငှားဆိုင်၊ အခွေငှားဆိုင်၊ မိတ္တူကူးဆိုင် စသဖြင့် အတော်စည်စ
ည်ကား ကား ရှိသည်။ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ လည်း အဆောင်သူ အဆောင်
သားတွေ များ သောကြောင့် ညနေဆိုလျှင် ဈေးတန်းလေးသဖွယ် ဖြစ်
နေတတ်သည်။

သူက စကားအပို ထပ်မဆိုတော့ဘဲ ကားကိုသာ ဂရုတစိုက် မောင်း
လာခဲ့သည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ လည်း နောက်ကြည့်မှန်ကတစ်ဆင့်
သူမကို လှမ်းကြည့်တတ်တာကိုလည်း ဝန်ခံပါသည်။ မိန်းကလေး တစ်
ယောက်ရဲ့ အလှစစ်ကို ကြည့်ချင်ရင် အိပ်ရာထကာစကို ကြည့်ရတယ်
ဟု သူ ကြားဖူးထားသည်။ ဒီကောင်မလေးလည်း ဒီပုံစံဟာ အိပ်ရာထ
ကာစပုံစံ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ပခုံးကျော်ပြီး အလိပ်လိပ်အခွေခွေ ကျနေ
သော နီညိုရောင်ဆံနွယ်တွေကြားထဲမှာ လပြည့်ဝန်းလို တင်းနေသည့်
မျက်နှာခပ် ပြည့်ပြည့်လေးနှင့် နှုတ်ခမ်းထူထူလေးသည် သူမကို ဆွဲ
ဆောင်မှုတစ်ခု ဖြစ်စေသည် ဟု ထင်သည်။

ခန္ဓာကိုယ်က သိပ်မဝပါဘဲနှင့် မျက်နှာလေးက ပြည့်ဖောင်းဖောင်း
လေး ဖြစ်နေသောကြောင့် သူမ ပုံစံလေးက ချစ်ဖို့ ကောင်းသွားသည် ဟု
ထင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ချင်တာကို တစ်စွတ်ထိုး လုပ်တတ်သော၊ စကား

ပြော ခပ်ကျော့ကျော့ ခပ်ရင့်ရင့်ပုံစံကတော့ ချစ်ဖို့ မကောင်းလှပါ။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကို အဓိက ထား ဦးတည်သောမြို့ပြကြီးမှာ ဒီလို ခပ်ရင့်ရင့်ပုံစံမျိုးနဲ့ သူမ ဘယ်လိုများ ရင်ဆိုင်မှာ ပါလိမ့်။ ကြည့်ရတာ တော့ အလုပ်လုပ်ဖို့ လာတာထက် သင်တန်းတွေ ဘာတွေတက်ဖို့ လာတာနဲ့ ပို၍ ဆင်တူသည်။ ။

သူကတော့ သူများ Taxi သမားတွေနဲ့ သိပ်မတူပါ။ သူ ပို့ဆောင်ရသော ခရီးသည် ကို ဂရုစိုက်နှင့် စိတ်ဝင်စား အကဲခတ်တတ်သည်။ ။ လူတွေ လူတွေ တစ်နေ့တစ်နေ့ သွားကြလာကြနှင့် လှုပ်ရှားနေတာကို သူကလည်း City FM Radio လေး တငြိမ်ငြိမ်နားထောင်ကာ လူတွေကြားထဲမှာ ပဲ လှုပ်ရှားရုန်းကန်ရင်း အကဲခတ် ဝေဖန် ဆန်းစစ်ရတာကို ပျော်နေရတာဖြစ်သည်။ ။

အခုလည်း ဒီကောင်မလေးဟာ သူနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ နေထိုင်သူမို့ မကြာခဏတော့ တွေ့ရဦးမည်ဟု ထင်သည်။ ။

"ကဲ ... ရှေ့လမ်းဆို ရောက်တော့မယ်၊ မင်းပြောတာ သုခနဒီအဆောင် မဟုတ်လား"

သူက မှန်ထဲမှာ ကြည့်ရင်း လှမ်းမေးလိုက်လျှင် သူမက သူ့ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်သည်။ ။ သဘောက တော့ သူသိနေသဖြင့် နေသည့် သဘော။ သူကတော့ သိပ်ဂရုစိုက်မနေတော့ဘဲ လမ်းကိုချိုးကာ မှတ်မိ သိရှိနေသော သုခနဒီအဆောင်ရှေ့မှာ ကားကို ထိုးရပ်ပေးလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ဝတ္ထုရားရှိသည့် အတိုင်း နောက်ခန်းထဲမှာ ထည့်သိုထားသော သူမရဲ့ အိတ်နဲ့ ခြင်းကို ချပေးလိုက်သည်။ ။

အင်း ... ခြင်းထဲမှာ လည်း အကြော်အလှော်ဘူးတွေက တန်းစီပြီး နေသည်။ ။ သူမက ထွေထွေထူးထူး သိပ်မပြောဘဲ သူ့ကို တစ်ထောင်တ

နံတွေ ရေတွက်ပေးသည်။ ။

ပြီးတော့ တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ လတ်ဂေ့ချ်ကို ကိုင်းက ဆွဲကာ ခြင်းတစ်လုံးဖြင့် အဆောင်ထဲ ကို လျှောက်ဝင်သွားတော့သည်။ ။ သူသည် လည်း ပဲ တစ်ခုခုဆို လုပ်နေကျပုံစံအတိုင်း ပခုံးတွန့်ကာ ကားပေါ် ထက်ပြီး ဆက်မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ။ တစ်နေ့တာအတွက် ရှာရဖွေရဦးမှာ ဖြစ်လေသည်။ ။

အခန်း (၂)

ရတီသည် မျက်လုံးနှစ်လုံး ပွင့်,ပွင့်ချင်းမှာ ပဲ ငါဘယ်ရောက်နေပါလိမ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တွေးမိသွား သည် ။ အိပ်ရာကို စမ်းနေသော လက်များ သည် တရွေ့ရွေ့။ အရင်လိုချောမွေ့အိစက်သော စပွေ့ရာ၏ အထိအတွေ့ကို စမ်းမိရမည့် အစား မာခေါက်ခေါက် ပလတ်စတစ်ဖျာ ကိုသာ စမ်းမိသည် ။ တစ်လက်စတည်း မှာ ပဲ စိတ်ကျစွာဖြင့် ခေါင်းကို အသာခါယမ်းမိလေသည် ။ ရတီ အင်မတန် သွားချင်လှသော၊ မေမေ အင်မတန် တားနေသည့် ကားမှ ဇွတ်ထွက်လာခဲ့သော ရန်ကုန်သို့ ရတီ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ အခု ရတီ ဘာဆက်လုပ် မည်နည်း။

ရတီသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ဆန့်ဆန့်ကြီးလှဲကာ မျက်လုံးနှစ်လုံးက မျက်နှာကြက်သို့ စိုက်ကြည့်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထကာ ခုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသော ရေသန့်ဘူးကို တစ်ရှိန်ထိုး မော့သောက်ချလိုက် သည် ။ ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်လျှင် ပြင်ပလေနအေးက အခန်းထဲသို့ တန်းဝင်လာသည် ။ ရတီနေရသောအခန်းက အပေါ်ထပ် ထောင့်ခန်းမို့ အလင်းရောင်နှင့် လေဝင်လေထွက် ကောင်းတာ ကိုတော့ သဘောကျရသေးသည် ။ ရတီသည် ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်လျက် ဆက်လုပ်ရမည့် အစီအစဉ်တွေကို စဉ်းစားသည် ။ တကယ်တော့ အထူးအထွေလည်း စဉ်းစားစရာမလိုပါ။ မန္တလေးမှာ ထဲက ရတီ ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာကို လမ်းကြောင်းဆွဲပြီးသား စဉ်းစားစီစဉ်ပြီးသားဖြစ်သ

ည် ။

ရတီသည် တစ်ခဏတော့ မတ်တတ်ရပ်ကာ တွေဝေငေးမောနေပေမယ့် ပြတင်းပေါက်မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်သည် ။ ရပ်နေလို့ တော့ ဘာမှ မထူး။ အရင်ဆုံးတော့ သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွာဖြစ်သော ဟာနေ သည် ဗိုက်ကို ဖြည့်ရမည်။

ညက အိပ်ရာပြောင်းသဖြင့် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်သောကြောင့် ဗိုက်တွေပြန်ဆာလာတာကို မှတ်မိ နေသေးသည် ။ အခုလည်း နီးနီးချင်းမှာ ဗိုက်က ပြန်ဆာလာပြန်ပြီ။ အခုမှ ရောက်ကာစမို့ ကော်ဖီမစ်ထုပ်၊ ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်၊ ဟိုမုန့် ဒီမုန့်စတာလေးတွေ တစ်ကိုယ်ရေ ပစ္စည်းပစ္စယလေးတွေက ဘာမှ မဝယ်ခြမ်း ရသေး။ ဒီအဆောင်မှာ ကလျှပ်စစ်မီးသုံးစွဲခွင့်ရသော်လည်း ရေနွေးကျိုရုံ၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ်ရုံ၊ မီးပူတိုက်ရုံ လောက်သာရကာ ဟော့ပလိတ်သုံးခွင့် မရချေ။ မရလည်း ပဲ ကိစ္စမရှိ။ ရလည်း ရတီက ချက်ပြုတ်စားသောက် မည့် သူမျိုး မဟုတ်ပါ။

ရတီသည် အောက်ထပ်သို့ဆင်းပြီး ရေချိုးကန်မှာ မျက်နှာသစ် သွားတိုက် တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေး လုပ်ပြီးသောအခါ အပေါ်ပြန်တက်မည် အလုပ်မှာ ပင် မိန်းမတစ်ယောက်က အဝတ်လျှော်ရင်းမှ ရတီကို လှမ်းရယ်ပြသည် ။

"ညီမလေးက အဆောင်သူ အသစ်ထင်တယ်"

ရတီက လူတွေကို သိပ်မရောနှောတတ်သော ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းတစ်ချက်သာ ဆတ်ပြလိုက်သည် ။ ထိုမိန်းမက အဝတ်တွေကို တဖုန်းဖုန်း ဆောင့်လျှော်တာကို ရပ်နားလိုက်ရင်းမှ ...

"အစ်မက ဒီအဆောင်မှာ အဝတ်လာ၊လာလျှော်တာကွယ့်၊ အဝတ်လျှော် မီးပူတိုက် အပ်လို့ ရတယ်၊ အကြော်အလှော်တွေလည်း ညီမတို့

စားချင်တာ ကြော်ပေးတယ်။ အဲဒါ အဝတ်အပ်ချင်ရင် ပြောလေ"

အဲဒီအပြောကြောင့် ရတီ မျက်နှာနည်းနည်းကျယ်သွားသည်။ ။

"အင်း ... အဲဒါဆို အပ်မယ်လေ။ မနက်ဖြန်မှ စုပေးတော့မယ်"

"ရတယ် ... ရတယ်။ အစ်မ မနက်ဆို ဒီအုတ်ကန်မှာ အမြဲရှိတယ်။ အစ်မလက်ရာကို ဒီက အဆောင်သူ တွေသိတယ်။ အဝတ်အစား အပျက် အစီးမရှိဘူး၊ ဆပ်ပြာမှုန့်လည်း ကောင်းတာသုံးတာ"

ရတီက ရွန်းရွန်းဝေအောင် ကြော်ငြာနေသော ထိုမိန်းမကို ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြပြီးနောက် အပေါ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ ။ အခန်းမှာ တော့ ဘာမှ စားစရာမရှိ။ လောလောဆယ်တော့ လမ်းထိပ်ဘက်ကို လျှောက်ကာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲလေး ဘာလေးစားဖို့ စဉ်းစားရမည်။ အဆောင်သူအသစ်ဖြစ်သော ရတီကို ဘေးခန်းက မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကတော့ ဖော်ရွေစွာ လာနှုတ်ဆက်ကာ မိတ်ဖွဲ့ရင်း အဆောင်နားက ဓလေ့စရိုက်အချို့ ကို ပြောပြထားသဖြင့် ဘယ်နားမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ ကို သိနေသည်။ ။ ဒီအဆောင်မှာ က တော်တန်ရုံ ပိုက်ဆံ တတ်နိုင်သော မိန်းကလေးတွေ နေထိုင်ကြတာကိုလည်း သတိပြုမိသည်။ ။

ရတီသည် ဟာနေသော ဝမ်းဗိုက်ကို ဖြည့်တင်းပြီးသောအခါ အဆောင်မှာ ပစ္စည်းလေးတွေ ထားသို ရှင်းလင်းပြီးနောက် ရေမိုးချိုးဖို့ ပြင်ဆင်သည်။ ။ ရေချိုးခေါင်းလျှော်ပြီးသောအခါ တော်တော်တော့ လန်းဆန်း သွားလေသည်။ ။ အနည်းငယ်ပူအိုက်စွတ်စိုချင်သော ရာသီဥတုကြောင့် ရတီက ချည်သားဂါဝန်တိုတစ်ထည်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဝတ်ဆင်ကာ မျက်နှာကိုလည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြင်ဆင်ပြီးနောက် အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ရတီ ဘယ်ကို အရင်သွားရမည်လဲ။

လောလောဆယ်တော့ Shopping အရင် ထွက်ရမည်ထင်သည်။ ။ ထ

မင်းဆိုင်ကနေ ထမင်းချိုင့်ဆွဲစားဖို့ အတွက်က
သုံးဆင့်ချိုင့်စတီးလက်ချိုင့်တစ်လုံး ပေးရမည်။ ရေနွေးကျိုဖို့ အတွက်
လျှပ်စစ်ဓာတ်ဘူးတစ်လုံး၊ ကော်ဖီဖျော်ဖို့ ခွက်၊ ဇွန်း၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ်ဖို့
လျှပ်စစ်ပလပေါက်အိုးငယ်၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်၊ တခြားတီ လိုထွာလီ
လေးများ စသဖြင့် ဝယ်ရမည်။

ဝယ်ရတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဘယ်မှာ ဝယ်ရမလဲ။ ဒီနေရာနဲ့ နီးတဲ့ စု
ပါမားကတ်တစ်ခုခုဆို အဆင် ပြေလောက်သည် ။ ရန်ကုန်ကလည်း မ
ရောက်တာ ကြာပြီဖြစ်လေရာ ဘယ်နေရာက ဘာတွေရှိမှန်းလဲ မသိရ
ချေ။ Taxi သမားတွေ နှပ်ချမှာ ကိုလည်း မခံချင်လေရာ ရတီသည် ဘေး
ခန်းက မိန်းကလေးကို မမေးခဲ့ရလေခြင်း ဟု နောင်တရမိနေတော့သ
ည် ။ အခုမှ တော့ မထူးတော့။ ခပ်တည်တည်နှင့် ဖိန့်ရတော့မည်ဟု စဉ်း
စားကာ ရတီက ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ လျှောက်လာခဲ့သည် ။ မျက်လုံးက Tax
i တစ်စီးစီးကို ရှာဖွေနေသော်လည်း မြင်ကွင်းထဲမှာ က ဘယ် Taxi ကိုမှ
မတွေ့ရသေး။ ဒီနေရာကလည်း အတွင်းပိုင်းကျသော လမ်းသွယ်တွေမို့
လမ်းထိပ်ရောက် အောင်သွားမှ သာ တွေ့တော့မည်ဟု ထင်သည် ။

လမ်းထိပ်ရောက်အောင် လျှောက်ဖို့ ကလည်း နည်းနည်းလှမ်းသေး
လေရာ ရတီက စိတ်ပျက်လက်ပျက် နေမိတော့သည် ။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ
ရတီရဲ့ မျက်လုံးတို့ က တိုက်ခန်းတစ်ခုရဲ့ အောက်မှာ ထိုးရပ်ထားသော
Taxi တစ်စင်းကို သွားမြင်လျှင် ပျော်သွားသည် ။ အဲဒီနားသို့
လျှောက်သွားသော ခြေလှမ်းတွေပင်လျှင် သွက်နေသယောင် ရှိလာသ
ည် ။ အနားရောက်၍ ကားထဲနဲ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ဒရိုင်ဘာကိုမတွေ့
ရ။ ရတီက ဒရိုင်ဘာများ ဆေးလိပ်ကွမ်းယာ သွားဝယ်သလားဟု ဟိုဟို
ဒီဒီ ဝှေ့ဝှေ့ရှာဖွေသော်လည်း အနီးအပါးမှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။

မြေညီထပ်တိုက်ခန်းထဲမှ ရတီရဲ့ အဖြစ်ကို သတိထားမိသွားကာ ...

"ကားသွားမလို့ လား ညီမ"

ရတီက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လျှင် ထိုမိန်းမက ကြိုးကိုဆွဲကာ အပေါ်ထပ်သို့ အော်ပေးသည်။ ။ ပြီးတော့ ရတီကိုလည်း လှည့်ပြောသေးသည်။ ။

"ကားဆရာက သူ့အိမ်ပေါ်ကို ခဏတက်သွားတာ၊ ဆင်းလာလိမ့်မယ်"

ရတီက ပြောပြပေးသော အမျိုးသမီးကို တစ်ချက်ပြီးပြလိုက်သည်။ ။ ဒီလိုကျတော့လည်း ရန်ကုန်သူ ရန်ကုန်သားတွေက သိပ်မဆိုးပါလားဟု တွေးမိသွားရသည်။ ။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ ရတီရဲ့ နောက်နားသို့ အသံတစ်သံက ရောက်ရှိလာသည်။ ။

ရတီက ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို မြင်တဲ့ အခိုက်မှာ စိတ်ထဲမှာ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ။ ထိုတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံကလည်း ရတီကို မြင်ရဲ့ အခိုက်မှာ အံ့သြသွားတဲ့ ပုံပင်။ ။ အဲဒီတစ်ယောက်သည် ရတီ ရန်ကုန်ရောက်ကာစတုန်းက အဆောင်ကို လိုက်ပို့ပေးခဲ့သော Taxi သမားဖြစ်သော် လည်း လူပုံစံက ထောင့်သိပ်မကျိုး။ ။ လူကလည်း ရတီနှင့် မတိမ်းမယိမ်းဖြစ်ကာ ကြော့ကြော့မော့မော့ပုံစံနှင့် Taxi မောင်းတာဖြစ်သည်။ ။ တီရှပ်နှင့် ဂျင်း(နံ)ဘောင်းဘီကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ဂရုတစိုက် ဝတ်စားထားသည် ဟု ရတီကတော့ ထင်သည်။ ။

သူက ရတီကို မှတ်မိသလိုပုံစံဖြင့် ကြည့်ကာ "ဘယ်သွားမှာ လဲ" ဟု မေးသည်။ ။ နဂိုတည်းက သွားမည့် နေရာကို အတိအကျမသိသော ရတီသည် အဲဒီအမေးကြောင့် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ဒီ

လူရှေ့မှာ အင်း အဲ မလုပ်ချင်၍ ခပ်တည်တည်ပဲ ပြောလိုက်သည်။ သိပ်
မဖုံးချင်တော့။ သူလည်း ကိုယ်တခြား မြို့က ရောက်တယ်ဆိုတာ သိနေ
သောကြောင့် ပင်။

"ဒီနားနဲ့ အနီးဆုံး စူပါမားကတ်တစ်ခု သွားချင်တာ"

ရတီက စပ်စုရန်ကောဟူသော အကြည့်တို့ဖြင့် အဲဒီလူကို ကြည့်လို
က်လျှင် ထိုလူက အဲဒီအကြည့်တောင် မခံနိုင်ဘူးဟူသော ပုံစံဖြင့် ...

"မင်းအတွက်ပြောနေတာ၊ မင်းလိုချင်တဲ့ အသုံးအဆောင်တွေကို ကြ
ည့်ပြီးတော့ မင်းသွားရမယ့်နေရာ ကို ပို့ပေးမလို့ ...

စေတနာကို နားမလည်ဘူး"

"ကျွန်မ အိမ်သုံးပစ္စည်းတချို့ဝယ်မှာ ၊ ဒီနားမှာ City Mark မရှိဘူး
လား"

"ရှိတယ်၊ မြေနီကုန်း City Mark ကိုသွားမလား၊ ဒါပေမဲ့ ဒီထက် ကျ
ယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ဝယ်ချင်ရင် Ocean ရှိသေးတယ်"

"တော်ပြီ၊ City Mark ပဲပို့တော့"

"အိုခေ ... တက်"

သူက ကြော့ကြော့မော့မော့ပုံစံဖြင့် ကားပေါ်အရင်တက်သွားလျှင် ရ
တီ တက်ပြီးတာနှင့် သူက ကားကို မောင်းထွက်သည်။ ။ ရတီသည်
မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်သော ရန်ကုန်မြို့၏ ရှုခင်းများကို လိုက်လံငေးမော
ကာ မနက်ဖြန်မှာ တော့ ကိုယ့်လုပ်ငန်းကို စတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား
လိုက်သည်။ ။ ဒီနေ့တော့ လိုအပ်သည့် တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယ အသုံး
အဆောင်လေးများကို အပြည့်အစုံ ဝယ်ထားရမည်ဟု စဉ်းစားကာ ဘာ

တွေ လိုအပ်သလဲဟု ကိုယ့်ဟာကိုယ် စိစစ်လာသည် ။ ဟိုငေး ဒီငေးဖြင့်
City Mark ရှေ့သို့တောင် ဘယ်လိုရောက် လာမှန်း မသိချေ။

ရှေ့ကလူက ပြောတော့မှ သိတော့လေသည် ။

"ရောက်ပြီ အစ်မလေး၊ ထောင့်ငါးရာကျတယ်"

ရတီက ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ အိတ်ထဲကနေ ပိုက်ဆံတစ်ထောင့်ငါး
ရာကို ထုတ်ပေးလိုက်သည် ။ ရတီ ထုတ်ပေးသောပိုက်ဆံကို ယူကာ သူ
က ကျေးဇူးပဲဟု ရေရွတ်သည် ။ ရတီသည် ဘာမှ ပြောမနေတော့ဘဲ ခြေ
လှမ်း များကို City Mark ထဲသို့ ဦးတည် လိုက်လေသည် ။ City Mark ထဲ
သို့ရောက်သောအခါ ဝယ်ချင်စရာတွေက များ လွန်းသဖြင့် နဂိုစဉ်းစားခဲ့
တာတွေကိုတောင် မနည်းပြန်စဉ်းစားယူရလေသည် ။

ရတီသည် ဟိုဟိုဒီဒီ အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်ကြည့်ရင်းမှ လက်
ရှိအခြေအနေကို မေ့လျော့သွား ခဲ့သည် ။
